

תלמוד לומר: אך — חלק.

ומדייקת הגמרא: **מאי טעמא** אתה אומר למעט משמחה דוקא את לילי יום טוב הראשון? **לאו**, משום דאין לו שלמים שנזכחו בשעת שמחה, ולכן אין לו במה ישמח!

ומוכח דלא כרבין!

ודחינן: לא כך הוא ביאור הברייתא.

אלא כדתניא: מה ראית לרבות לילי יום טוב האחרון ולהוציא לילי יום טוב הראשון?

מרבה אני לילי יום טוב האחרון שיש שמחה לפניו, ומוציא אני לילי יום טוב הראשון שאין שמחה לפניו.

אמר רב כהנא: מניין לאימורי הגינת חמשה עשר שנפסלין בלינה מיד בבוקר של ששה עשר, אף על גב שזמן אכילת בשר החגיגה ממשיך עד סוף יום ששה עשר, בערב?

שנאמר [שמות כג] "ולא ילין חלב הגי עד בקר". וסמיך ליה "ראשית".

שבכך רצה הכתוב למימרא, דהאי "בקר", שנצטוינו שלא להלין עד בוקר את האימורים — הוא הבקר הראשון שלאחר הלילה הראשון שעבר על אימורי הקרבן.

ומכאן למדים לפסול לינה בכל האימורין.

מתקיף לה רב יוסף: טעמא דכתב "ראשית" בסמוך לבוקר, וממנו למד רב כהנא שהמדובר בבוקר הראשון.

הא לא כתב "ראשית" בסמוך לבוקר, הוה אמינא: מאי בקר הפוסל בלינה — בקר שני. והיינו, הבוקר של שבעה עשר, לאחר שעברו עליו שני ימים ושני לילות.

והרי זה לא יתכן. כי

מי איכא מידי כיצד זה יתכן, דבשר הקרבן איפסיל ליה לאכילה מדין נותר כבר מאורתא, מתחילת ליל שבעה עשר, משעבר זמן אכילתו של שני ימים וליילה אחד.

ואילו אימורין של הקרבן לא מיפסלי עד צפרא, עד הבוקר שלאחריו!?

אמר ליה אביי: אלמא למה לא יתכן שיפסלו האימורים לאחר שנפסל הבשר?

והרי יש להביא ראיה מקרבן פסח, לפי רבי אלעזר בן עזריה, שמתיר אכילתו עד חצות בלבד. דבשר איפסיל ליה כבר מחצות, ואילו אמורין לא נפסלים עד צפרא.

אמר רבא, רב יוסף — הכי קא קשיא ליה על דברי רב כהנא: מדוע הוא היה צריך לדרוש מהמילה "ראשית" שנכתבה סמוך ל"בוקר", כדי להוכיח שכונת התורה היא לבוקר הראשון ולא לבוקר הבא אחריו?

והרי המשמעות של "בוקר" כשלעצמו, גם בלי הסמיכות של "ראשית", היא בוקר ראשון!

והראיה: שהרי מי איכא מידי, כיצד זה יתכן, דאילו התנא בברייתא, לגבי פסול לינה של בשר הקרבן, לא בעי "ראשית" כדי ללמוד ממנו שהבוקר האמור בו הוא בוקר ראשון.

ואילו רב כהנא, כדי לפסול את האימורין